

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce Bc. P.V.**, zastoupeného JUDr. Václavem Kaskou, advokátem, se sídlem Žižkova tř. 1, České Budějovice, proti **žalované Západočeské univerzitě v Plzni**, se sídlem Univerzitní ul. 8/2732, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. ledna 2014, č.j. ZCU 000892/2014,

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. ledna 2014, č.j. ZCU 000892/2014 a rozhodnutí děkana Západočeské univerzity v Plzni, fakulty filozofické se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16 600,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Václava Kasky, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I.**Napadené rozhodnutí**

Žalobou napadeným rozhodnutím rektorka Západočeské univerzity v Plzni zamítla žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení studia ze dne 9.2.2013 č.j. ZCU 038444/2013/L a potvrdila rozhodnutí děkana, kterým bylo podle § 56 odst. 1 písm. b) zák. č. 111/1998 Sb. o vysokých školách (dále jen zákon o VŠ) a čl. 65 odst. 1 písm. i) Studijního a zkušebního řádu ZČU bylo ukončeno studium žalobce navazujícím v magisterském studijním

programu sociologie, studijní obor sociologie. V odůvodnění rozhodnutí děkana bylo uvedeno, že studium žalobce bylo zahájeno dnem 10. září 2010. Ve shodě s čl. 3 odst. 1 za použití přechodného ust. čl. 119 odst. 1 studijního a zkušebního řádu ZČU činí maximální možnou dobu studia v magisterském studijním programu, který navazuje na bakalářský studijní program, standardní doba daného studijního programu zvětšená o jeden akademický rok. Standardní doba studia stanovená studijním programem činí 2 roky, takže maximální možná doba studia pro studijní program sociologie činí 3 akademické roky. Vzhledem k tomu, že žalobce ke dni 10. září 2013, kdy mu uplynula maximální možná doba studia, dané studium neabsolvoval a nesplnil podmínky pro řádné ukončení studia, rozhodl děkan o ukončení studia pro nesplnění požadavku vyplývající z daného studijního programu v souladu s čl. 65 odst. 1 písm. i) Studijního a zkušebního řádu ZČU.

Z odůvodnění rozhodnutí rektorky Západočeské univerzity v Plzni vyplynulo, že žalobce požádal o přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení jeho studia a v žádosti namítal, že k prodloužení studia nad maximální možnou délku studia nedošlo jeho zaviněním a vzhledem k výjimečným okolnostem, za jakých proměškal termín státní závěrečné zkoušky, v září 2013 žádal o prodloužení studia o další akademický rok nebo o jeho přerušení až do nejbližšího termínu SZZ tak, aby měl dva platné pokusy. Ze studijního spisu žalobce bylo zjištěno, že dne 5. června 2013 žalobce přistoupil k řádnému termínu k vykonání státní závěrečné zkoušky, včetně obhajoby kvalifikační práce. V tomto termínu však v rámci státních závěrečných zkoušek neúspěšně vykonal předmět sociologická teorie a sociologické metody. Při obhajobě kvalifikační práce byl žalobce klasifikován „nevyhověle“, neboť jeho diplomová práce byla hodnocena zkušební komisí z formálního hlediska jako nevyhovující a komise postoupila tuto práci disciplinární komisy fakulty filozofické k posouzení z důvodu podezření z plagiátorství. Dne 11.6.2013 informoval vedoucí katedry sociologie a mimo jiné stanovil žalobci náhradní termín odevzdání přepracované práce do 17.7.2013. Do stanoveného náhradního termínu žalobce práci neodevzdal a nepožádal podle čl. 55 Studijního zkušebního řádu ZČU a podle bodu 12, 13 vyhlášky děkana č. 2/2012 ze dne 27.8.2012 čj. ZCU 029110/2012 o požadavcích na bakalářské a diplomové práce a konání státních závěrečných zkoušek v bakalářských a magisterských studijních programech, o stanovení náhradního termínu. Nesplnění této povinnosti dává samo o sobě bez dalšího děkanovi důvod, ukončit studentovi studium pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle č. 65 odst. 1 písm. h) studijního zkušebního řádu ZČU.

Ze studijního spisu rovněž vyplynulo, že dne 17.7.2013 proběhlo disciplinární řízení ve věci podezření žalobce z plagiátorství diplomové práce. Přestože žalobce vysvětlil vznik chyb, disciplinární komise je považovala za vážné porušení akademické etiky při tvorbě kvalifikační práce a jednomyslně navrhla vyloučení studenta ze studia. Děkan se se závěrem disciplinární komise ztotožnil a rozhodl dne 16.8.2013 pod čj. ZCU 026176/2103 v souladu s § 65 odst. 1 písm. c) zákona o VŠ o vyloučení žalobce ze studia. Odpovědnost žalobce za nesplnění závazné povinnosti odevzdat přepracovanou diplomovou práci ve stanoveném termínu, přesto zůstala nedotčena.

Žalobce požádal o přezkoumání rozhodnutí děkana o jeho vyloučení ze studia a v přezkumném řízení vyšlo najevo, že v daném případě u žalobce nedošlo ke spáchání disciplinárního přestupku a proto rektorka svým rozhodnutím z 19.11.2013 čj.

ZCÚ036229/2013 žádosti vyhověla a napadené rozhodnutí děkana zrušila a zároveň vedené disciplinární řízení zastavila. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 29.11.2013.

Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil předpoklad ust. čl. 2 bod 12, 13 vyhlášky děkana č. 2/2012 a tím nesplnil obligatorní podmínku zakotvenou v čl. 2 bod 2 téže vyhlášky, když vypracování a odevzdání bakalářské, resp. diplomové práce je nutnou podmínkou ke konání státní závěrečné zkoušky, nemohl tak žalobce přistoupit k vykonání prvního opravného termínu státní závěrečné zkoušky vyhlášeného katedrou sociologie a uskutečněného dne 6.9.2013. Žalobce v průběhu doby studia nikdy nevyužil možnost přerušení studia do konání státní závěrečné zkoušky, která je upravena v čl. 62 odst. 1 a dnem 10. září 2013 mu uplynula maximální možná doba studia. Děkan proto po skončení přezkumného řízení ve věci disciplinárního přestupku rozhodl v souladu s čl. 65 odst. 1 písm. i) Studijního a zkušebního řádu ZČU o ukončení studia žalobce z důvodu uplynutí maximální možné doby studia.

Z výsledků takto provedeného prověření dostupných skutečností, dospěla rektorka k výše uvedeným závěrům a jelikož žádný ze studentem uváděných důvodů není důvodem pro zrušení rozhodnutí, jeho žádost zamítla a původní rozhodnutí potvrdila.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě uváděl, že dne 10.9.2010 zahájil studium navazující v magisterském studijním programu sociologie na Fakultě filozofické Západočeské univerzity v Plzni a měl v úmyslu svá studia v řádném termínu dokončit. Dne 5.6.2013 přistoupil v řádném termínu k vykonání státní závěrečné zkoušky, včetně obhajoby diplomové práce. Podle vyhlášky děkana filozofické fakulty ZČU č. 2D/2012 probíhá obhajoba diplomové práce vždy na začátku státní závěrečné zkoušky. Ze strany zkušební komise bylo žalobci ihned po zahájení obhajoby sděleno, že jeho diplomová práce obsahuje pasáže, které byly doslovně převzaty z odborné literatury a že jej komise z formálního hlediska hodnotí známkou nevyhověno. Současně bylo žalobci sděleno, že se dopustil plagiátorství a z tohoto důvodu bude celá záležitost postoupena k dalšímu řešení disciplinární komisi. Tímto značně tvrdým přístupem zkušební komise byl žalobce psychicky „rozhozen“, a ač mu bylo umožněno konat i další dílčí zkoušky z jednotlivých předmětů, nebyl schopen se dostatečně soustředit a odolat značně rigoróznímu přístupu zkoušejících a v důsledku toho byl v dalších dvou předmětech komisí klasifikován známkou „nevyhověl“. Zkušební komise podstoupila případ žalobce disciplinární komisi FF ZČU a přes námitky žalobce, že údaje o autorech citovaných pasážích jsou v diplomové práci obsaženy, ale že pouze opomněl citaci vložit do uvozovek a i přes výslovnou omluvu a příslib nápravy doporučila bez dalšího děkanovi vyloučení žalobce ze studia. Rozhodnutím děkana ze dne 16.8.2013 byl také žalobce ze studia vyloučen.

Žalobce požádal o přezkoumání rozhodnutí děkana o jeho vyloučení ze studia a rektorka ZČÚ rozhodnutím z 19.11.2013 ZCÚ 036229/2013 původní rozhodnutí děkana zrušila a disciplinární řízení zastavila s tím, že ke spáchání disciplinárního přestupku v daném případě nedošlo. V odůvodnění výslovně konstatovala, že nepřesná práce se zdroji a použitelnou literaturou nedosahovala takové intenzity, aby ji bylo možné posoudit jako zvlášť

závažné porušení povinností a studenta za takové jednání vyloučit ze studia. Rektorka upozornila, že k nápravě uvedených pochybení mělo v daném případě dojít formou přepracování kvalifikační práce a následného nového obhájení případně ke snížení navrhované známky za formální pochybení, nikoliv však k vyloučení studenta ze studia.

V době, kdy byla řešena otázka vyloučení žalobce ze studia pro údajný disciplinární přestupek, blížil se již konec nejdelší možné doby jeho magisterského studia, který připadal na 10.9.2013. V této době ještě nebyla dořešena jeho žádost ze 4.9.2013 o přezkoumání rozhodnutí děkana ze dne 16.8.2013 o vyloučení ze studia. Přibližně měsíc poté, co rektorka rozhodla o vyhovění žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana o vyloučení pro disciplinární přestupek, konkrétně 9.12.2013, opět děkan FF ZČU rozhodl o ukončení studia žalobce, tentokrát z důsledku překročení nejdelší možné doby studia.

Žalobce tvrdil, že uvedeným postupem došlo k porušení jeho práva na vzdělání, které je garantováno čl. 33 Listiny základních práv a svobod, čl. 13 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech a především čl. 2 v protokolu č. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, podle něhož „nikomu“ nesmí být odepřeno právo na vzdělání. Tyto základní zásady týkající se práva na vzdělání byly implementovány do českého právního řádu, a to do zákona o VŠ, podle jehož § 1 písm. b) vysoké školy umožňují přístup k vysokoškolskému vzdělání v souladu s demokratickými principy. Na většinu správních řízení probíhajících na vysokých školách se sice neuplatní přímá aplikace správního řádu, přesto ve smyslu § 177 odst. 1 správního řádu se i v těchto případech použijí základní zásady činnosti správního orgánu, tak jak jsou uvedeny v § 2 až 8 správního řádu. Správní orgán má tak šetřit práva účastníků nabytá v dobré víře, jakož i jejich oprávněné zájmy, má postupovat v souladu s veřejným zájmem tak, aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Účastníci mají mít při uplatňování svých procesních práv vždy rovné postavení a správní orgán je povinen umožnit účastníkům uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy a je povinen rozhodovat bez zbytečných průtahů.

Žalobce tvrdil, že jednání žalované je v rozporu rovněž se základní občanskoprávní zásadou, tzv. *dobrých mravů*. Po zrušení rozhodnutí o vyloučení žalobce ze studia namísto nápravy způsobených krivd a potíží, mu byla odepřena možnost dokončit studium. Přitom ustanovení zákona o VŠ § 68 odst. 5 praví, že „Orgány veřejné školy nebo její součásti přijmou v návaznosti na rozhodnutí podle odst. 4, tj. rozhodnutí, jímž byla kladně vyřešena žádost o přezkoumání předchozího rozhodnutí fakulty o disciplinárním přestupku, případně o vyloučení ze studia taková opatření, aby práva studenta byla obnovena a následky, které vadné rozhodnutí způsobilo, byly odstraněny nebo alespoň zmírněny.“ Pokud by žalovaná respektovala toto zákonné ustanovení, nemohla by pouze plošně konstatovat, že studium žalobce bylo ukončeno uplynutím maximální doby studia, když sama k tomuto stavu podstatně přispěla.

Žalobce dále tvrdil, že při postupu při ukončení studia podle § 56 odst. 1 písm. b) zák. o VŠ v případě, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu dle § 56 odst. 2 citovaného zákona dnem ukončení studia, podle odst. 1 písm. b) je den stanovený Studijním a zkušebním řádem ve studijním a zkušebním řádu ZUČ ze dne 10.4.2012, konkrétně v § 65 však den ukončení studia není pro tyto případy

nikterak specifikován. I když v rozhodnutí děkana o ukončení studia žalobce je v rámci poučení o opravném prostředku uvedeno, že „studium se ukončuje ke dni právní moci tohoto rozhodnutí“ není toto deklaratorní poučení podloženo žádným právním základem. Za této situace má žalobce za to, že jeho studium trvá i nadále, neboť absenci uvedené pod zákonem úpravy nelze platně a účinně nahradit deklaratorním poučením z rozhodnutí prvoinstančního orgánu žalované.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě odkázala na stav věci dokumentovaný správním spisem a uvedla, že postupovala v souladu se zákonem o vysokých školách a studijním a zkušebním řádem. Pokud by žalovaná poté, co žalobci uplynula nejdelší možná doba studia, nerozhodla o ukončení studia, pak by tímto postupem žalobce zvýhodnila oproti ostatním studentům, neboť žalobci by bylo poskytováno více času ke splnění studijních povinností. K námitce ohledně absence ustanovení studijního a zkušebního řádu, které by stanovilo den ukončení studia, žalovaná uvedla, že je nutno vycházet z pravidla, že pokud není stanoveno jinak, nastávají účinky rozhodnutí v den jeho právní moci. Pokud by docházelo k ukončení studia k jinému dni, např. ke dni vydání rozhodnutí, bylo by zbytečné toto stanovit studijním a zkušebním řádem, jak požaduje § 56 odst. 2 zákona o vysokých školách. Žalovaná navrhl, aby soud rozsudkem žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.)

V posuzovaném případě krajský soud přezkoumával rozhodnutí rektorky Západočeské univerzity v Plzni, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení jeho studia, a toto rozhodnutí děkana bylo potvrzeno. Na podkladě rozhodnutí děkana Fakulty filozofické Západočeské univerzity v Plzni z 9. prosince 2013, čj. ZCU 038444/2013/L bylo zjištěno, že rozhodnutí o ukončení studia vycházelo z ust. § 56 odst. 1 písm. b) zák. o vysokých školách a z čl. 65 odst. 1 písm. i) studijního a zkušebního řádu ZČU a naplnění důvodů pro vydání rozhodnutí o ukončení studia bylo odůvodněno zjištěním, že v případě žalobce standardní doba studia stanovena studijním řádem činí 2 roky a maximální možná doba studia pro studijní program sociologie činí 3 akademické roky. Rozhodnutí o ukončení studia bylo odůvodněno tím, že ke dni 10. září 2013 žalobci uplynula maximální možná doba studia, studium neabsolvoval a nesplnil podmínky pro řádné ukončení studia. Žalobou napadené rozhodnutí, bylo odůvodněno podrobným popisem stavu věci se zaměřením na skutečnosti vyplývající ze studijního spisu žalobce. Ze zjištěného stavu věci byl

dovozen právní závěr, podle kterého žalobce v průběhu studia nikdy nevyužil možnost přerušení studia do konání státní závěrečné zkoušky upravené v čl. 62 odst. 1 studijního a zkušebního řádu Západočeské univerzity v Plzni a dne 10. září 2013 mu uplynula maximální možná doba studia. Děkan filozofické fakulty ZČU proto po skončení přezkumného řízení ve věci disciplinárního přestupku rozhodl 9. prosince 2013 o ukončení studia žalobce plně v souladu s čl. 65 odst. 1 písm. i) studijního a zkušebního řádu ZČU z důvodu uplynutí maximální možné doby studia.

Rozhodnutí žalovaného rektorky i předcházející rozhodnutí děkana filozofické fakulty Západočeské univerzity v Plzni o ukončení studia žalobce Krajský soud shledával nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Rozhodovací důvody přezkoumávaného rozhodnutí jsou omezeny pouze na odůvodnění maximálně možné doby studia žalobce a ze skutečnosti, že ke dni 10. září 2013 žalobci uplynula maximální možná doba studia, bylo shledáno naplnění podmínek pro ukončení studia žalobce pro nesplnění požadavku vyplývajících z daného studijního programu.

Ve smyslu § 68 odst. 1 zák. o vysokých školách na rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Nicméně ve smyslu § 177 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu, základní zásady činnosti správního orgánu uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, kterou byl při svém postupu vázán jak děkan filozofické fakulty ZČU, tak i rektorka Západočeské univerzity v Plzni, je zásada ochrany dobré víry zakotvena v § 2 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, v nichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Další základní zásadou činnosti správních orgánů je zásada individuálního posouzení každé věci obsažená v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, podle které správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. K základním zásadám činnosti správního orgánu náleží též zásada materiální pravdy upravena v ust. § 3 správního řádu, podle kterého nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Rozhodnutí žalované se stejně jako rozhodnutí děkana Filozofické fakulty Západočeské univerzity v Plzni, nevypořádalo s otázkou, zda a jaký případný dopad na posuzování podmínek pro ukončení studia žalobce mělo předcházející rozhodnutí děkana o vyloučení žalobce ze studia ze 16.8.2013, kterým žalobci byla za zjištěný disciplinární přestupek uložena sankce vyloučení ze studia podle § 65 odst. 1 písm. c) zák. o vysokých školách, ve vazbě na navazující rozhodnutí o zrušení tohoto rozhodnutí a zastavení disciplinárního řízení proto, že disciplinární přestupek nebyl jednáním žalobce naplněn. Otázka dopadu těchto skutečností nebyla žalovanou posuzována, ač ust. § 68 odst. 5 zák. o vysokých školách ukládá orgánům veřejné vysoké školy přijmout v návaznosti na rozhodnutí podle § 68 odst. 4 zák. o vysokých školách (*tj. v případě rozhodnutí o žádosti studenta o*

přezkoumání rozhodnutí vydávaného na podkladě § 68 odst. 3 písm. h/ týkajícího se disciplinárního přestupku) v případě potřeby taková opatření, aby práva studenta byla obnovena a následky, které vadné rozhodnutí způsobilo, byly odstraněny nebo alespoň zmírněny. Žalovaná se tímto aspektem nezabývala a to ani přes to, že v samotné žádosti žalobce o přezkum rozhodnutí děkana filozofické fakulty Západočeské univerzity v Plzni ze dne 9.12.2013 žalobce též požádal o prodloužení studia o další akademický rok nebo o jeho přerušení do nejbližšího termínu státní závěrečné zkoušky, případně požádal o jinou nápravu situace tak, aby mohl v červnu 2014 přistoupit ke státním závěrečným zkouškám s původní opravenou diplomovou prací. Podmínky přerušení studia přitom upravuje Studijní a zkušební řád Západočeské univerzity v Plzni v Hlavě VII. a konkrétně v čl. 62 upravuje podmínky přerušení studia do konání státní závěrečné zkoušky. Z rozhodnutí žalované není seznatelné, zda vůbec a případně jakým způsobem byla tato žádost žalobce o přerušení jeho studia posouzena a zda vůbec a jakým způsobem se žalovaná vypořádala s požadavkem uvedeným v ust. § 68 odst. 5 zák. o vysokých školách, to znamená, zda přijímala opatření k obnově práv žalobce a k obnově následků, které způsobilo vadné rozhodnutí ve věci disciplinárního přestupku ukládajícího žalobci sankci vyloučení ze studia.

Krajský soud na podkladě výše uvedených důvodů rozhodnutí žalované zrušil bez jednání rozsudkem na podkladě § 76 odst. 1 písm. a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a vzhledem k tomu, že stejná vada řízení byla shledána u rozhodnutí děkana filozofické fakulty Západočeské univerzity v Plzni, bylo postupem podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušeno i toto rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. při zrušení rozhodnutí žalované soud současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 a žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, přiznává právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč, dále odměnou za právní zastupování v rozsahu 4 úkonů právní služby po 3 100,- Kč, zahrnujících přípravu a převzetí zastoupení, sepis žaloby, sepis repliky k vyjádření žalované, sepsání podání s právním rozbohem ve věci námítky podjatosti a z náhrady 4 režijních paušálů po 300,- Kč. Náklady řízení v celkové výši 16.600,- Kč je žalovaná povinna uhradit žalobci za podmínek plynoucích z rozhodnutí II. tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. května 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková